

opusdei.org

Nedeľa 20. týždňa v Cezročnom období (cyklus B)

Rozjímanie na nedeľu 20.
týždňa v Cezročnom období
(cyklus B). Navrhované témy
sú: využívať čas; Eucharistia,
prísľub večného života; Kristus
nám dáva niečo viac, čo všetci
hľadáme.

18.08.2024

„DÁVAJTE SI veľký pozor, ako máte
žiť: nie ako nemúdri, ale ako
múdri“ (Ef 5, 15), hovorí svätý Pavol

v druhom čítaní. A akoby chcel objasniť, v čom podľa neho spočíva rozdiel medzi jednoduchosťou a múdrosťou, dodáva: múdry je ten, kto „využíva čas“ (Ef 5, 16). Vskutku, len čo sa zastavíme a zamyslíme, uvedomíme si, že „čas je krátky“ (1 Kor 7, 29). Preto keď ho stratíme, zostane v nás pocit, že sme konali nerozumne, že sme premrhali vzácny poklad. Žiť znamená investovať čas, ktorý nám bol daný na našu púť na tejto zemi: múdry človek je ten, kto ho investuje múdro. „Čas je poklad, ktorý plynie, ktorý uteká a preteká nám pomedzi prsty ako voda pomedzi vysoké skaly,“ povedal svätý Josemaría. „Včerajšok uplynul a dnešok je už takmer preč. Zajtrajšok bude čoskoro ďalším včerajškom. Ľudský život trvá veľmi krátko, ale ako veľa sa, pre lásku Božiu, dá vykonať aj počas tohto krátkeho úseku!“^[1]

Múdrosť tohto sveta však nie je Božou múdrosťou. Využívať čas nespočíva v tom, že robíme veľa vecí, ani v tom, že hromadíme viac či menej obohacujúce skúsenosti. Je to Ježiš, vtelená Božia múdrosť, ktorý nám vysvetľuje logiku využívania času: „Lebo kto by si chcel život zachrániť, stratí ho, ale kto stratí svoj život pre mňa, nájde ho. Ved' čo osoží človeku, keby aj celý svet získal, a svojej duši by uškodil?! Alebo za čo vymení človek svoju dušu?!“ (Mt 16, 25-26). Keď svoj život odovzdáme Pánovi, keď čas, ktorý nám dal, vložíme späť do jeho rúk, dovolíme mu, aby náš čas vykúpil. „Preto nebudte nerozumní,“ pokračuje svätý Pavol, „ale pochopte, čo je Pánova vôľa“ (Ef 5, 17). Sám Kristus nám zjavuje svoju vôľu, keď sa nám predstavuje ako sudca, ktorý od každého žiada, aby vydal počet z toho, ako využil čas, ktorý dostal. Jeho verdikt, ako dobre vieme, bude vychádzať zo skutkov, ktoré sme

vykonali pre druhých. „Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili“ (Mt 25, 40). Stratiť čas pre tých, ktorí ho najviac potrebujú, znamená stratiť ho pre Ježiša, a teda ho vykúpiť. Takto získavame skutočný život, naplníme svoje konanie večnosťou. „Odteraz majte naponáhlo, aby ste milovali,“^[2] povzbudzuje svätý Josemaría. Je to najrozumnejší postoj, vlastný tomu, kto vie, že „mincu, ktorá je v ruke, možno treba uchovať; minca duše sa stráca, ak sa nedá“^[3].

MÚDROŠŤ, o ktorej hovorí Písmo, nie je čisto intelektuálna schopnosť. Samotné slovo „múdrošť“ nás bezprostredne spája so zmyslami, konkrétne so zmyslom pre chuť. Múdry človek ochutnáva život, ochutnáva dar svojho času. Prvé

čítanie dnešnej svätej Omše predstavuje múdrosť ako ženu, ktorá pripravuje hostinu pre „nechápaného“ a hovorí mu: „Poď, jedz z môjho chleba a pi z vína, ktoré som namiešala. Zanechaj jednoduchosť a budeš žiť, choď po cestách rozvážnosti“ (Pr 9, 5-6). Tento obraz nás vedie k zamysleniu sa nad hostinou Eucharistie, ktorú pre nás pripravilo Slovo, samotná Božia múdrosť. Evanjelium totiž preberá úryvok z reči o chlebe života, v ktorom opäť vidíme porovnanie medzi bláznovstvom toho, čo je zastarané, a múdrosťou života pre večnosť. „Nezháňajte sa za pominateľným pokrmom, ale za pokrmom, ktorý ostáva pre večný život, a ten vám dá Syn človeka (...) Ja som živý chlieb, ktorý zostúpil z neba. Kto bude jesť z tohto chleba, bude žiť naveky. A chlieb, ktorý ja dám, je moje telo za život sveta“ (Jn 6, 27.51).

Rámec vytvorený rečou o múdrosti nám pomáha pochopiť, že Pán, keď hovorí o pokrme, má na mysli to, čo dáva nášmu životu zmysel. Hlad a smäd sú obrazom túžby po šťastí, po plnosti života, ktorú nosíme so sebou. V tejto súvislosti nás Ježiš uistuje, že nás nemôže naplniť nič iné ako *pokrm*, ktorý nám ponúka; len tí, čo sa živia Eucharistiou, „nebudú hladovať“ (Jn 6, 35). Niečo podobné povedal aj Samaritánke, keď sa napil vody, ktorú žena nabrala zo studne: „Každý, kto pije túto vodu, bude znova smädny. Ale kto sa napije z vody, ktorú mu ja dám, nebude žízniť naveky. A voda, ktorú mu dám, stane sa v ňom prameňom vody prúdiacej do večného života“ (Jn 4, 13-14).

Uprostred skúsenosti zániku všetkého okolo nás nám Ježiš v Eucharistii dáva prísľub večnosti. Alebo skôr, ako učí Cirkev, „prísľub večného života“^[4]: prísľub, ktorého sa do istej miery už môžeme dotknúť a zakúsiť ho. Ježiš v Eucharistii je dar,

ktorý nám Boh dal už tu dole, aby naplnil naše dni večnosťou, aby vykúpil náš čas. „Preto je svätá omša stredobodom a koreňom kresťanského života. (...) Pretože Kristus je Cesta, Prostredník — v ňom nachádzame všetko, bez neho je náš život prázdny“^[5].

NA ZÁVER reči o chlebe života mnohí z poslucháčov povedali: „Tvrdá je to reč! Kto to môže počúvať?!“ (Jn 6, 60). A Ján dodáva, že „vtedy ho mnohí z jeho učeníkov opustili a viac s ním nechodili“ (Jn 6, 66). Niekedy môže byť ťažké žiť len z Eucharistie. Vtedy môžeme uprednostniť iné *pokrmy*, ktoré nám poskytujú určité uspokojenie; skutočnosti, ktoré sú samy osebe dobré, ale napriek tomu nás nedokážu úplne nasýtiť. Inokedy môžeme „obmedziť Eucharistiu na nejasný, vzdialený rozmer, možno

svetlý a prevoňaný kadidlom, ale vzdialený od ťažkých situácií každodenného života“^[6].

Kristus je prvý, kto má záujem skutočne nás nasýtiť. V evanjeliu môžeme vidieť, že mu nie sú ľahostajné starosti ľudí. Stará sa nielen o problémy duše, ale aj o tie najhmotnejšie potreby: premieňa vodu na víno, aby mohla pokračovať svadobná hostina, rozmnožuje chleby a ryby, aby zástupy neumreli od hladu, utíši búrku, aby sa učeníci mohli upokojiť... V Eucharistii ide Ježiš ešte ďalej. Nie je to len impulz, ktorý nám dáva na prekonanie viac či menej ťažkých situácií: je to dar, ktorým sám Boh vstupuje do nášho vlastného života.

„Iste, potrebujeme byť nasýtení, ale potrebujeme byť aj naplnení, vedieť, že pokrm sa nám dáva z lásky. V Kristovom tele a krvi nachádzame jeho prítomnosť, jeho život darovaný

za každého z nás. Nedáva nám len pomoc, aby sme mohli ísť vpred, ale dáva sám seba: stáva sa naším spoločníkom na cestách, vstupuje do našich príbehov, navštevuje našu samotu, dáva jej nový zmysel a nadšenie. To nás uspokojuje, keď Pán dáva zmysel nášmu životu, našim nejasnostiam, pochybnostiam, ale vidí zmysel a tento zmysel, ktorý nám Pán dáva, nás uspokojuje, dáva nám to *niečo viac*, čo všetci hľadáme: je to Pánova prítomnosť! V teple jeho prítomnosti sa totiž náš život mení: bez neho by bol naozaj sivý^[7]. Panna Mária, ktorá ako prvá prijala Krista, nám môže pomôcť pristupovať k Eucharistii s túžbou zveriť mu svoje potreby.

[1] Svätý Josemaría, *Boží priatelia*, bod 52.

[2] Svätý Josemaría, *Boží priatelja*, bod 140.

[3] Antonio Machado, *Soledades*, LVII, II.

[4] *Sacrosanctum Concilium*, bod 47.

[5] Svätý Josemaría, *Íst' s Kristom*, bod 102.

[6] František, *Anjel Pána*, 19-VI-2022.

[7] *Ibid.*